

V torek, četrtlet in sosed
zahaja in velja v Mari-
boru brez pošiljanja na
dom za vse leto 8 gl. — k,
za pol leta . . . 4 „ — „
za četrt leta . . . 2 „ — „
Po pošti:
Za vse leto 10 gl. — k,
za pol leta . . . 5 „ — „
za četrt leta 2 „ — „
Vredništvo in opravištvost
je v gosposkih ulicah
(Herrengasse) št. 117.

SLOVENSKI NAROD.

Oznaniša:
Za navadno dvestopno
vrsto se plačuje
6 kr., če se tiskajo 1krat.
5 kr., če se tiskajo 2krat.
4 kr., če se tiskajo 3krat.
veče pismenke se plača-
jejo po prostoru.
Za vsak tisek je plačat-
kolek (štampelj) za 30 k.
Rokopisi se ne vračajo,
dopisi naj se blagovoljno
frankujejo.

Št. 113.

V Mariboru 24. decembra 1868.

Tečaj I.

Zarad visocih praznikov bomo izdali prihodnji list še le v torek 29. decembra.

Vabilo na naročbo.

Prvo leto obstanka in delovanja „Slov. Naroda“ se bliža h koncu. Po stari navadi vsega časopisja priporoča se „Slov. Nar.“ svojim naročnikom, da mu ne samo tudi v prihodnjem letu zvesti ostanejo, temuč da vsak izmed njih med krogom svojih znancev skuša pridobiti novih naročnikov našemu časopisu; torej se udeležuje javnega zastopanja in branitve svetih pravic slovenskega naroda, za ktere mora biti vsak pravi rodoljub pripravljen sodelovati, kar je v njegovi moči.

Ene teh starih navad pak se ne bomo posluževali. „Slov. Narod“ namreč se bode sam hvalil. Z dobro vestjo lahko kažemo nazaj na svoje prizadevanje, in stavljamo č. gg. prejemnikom in bralcem na razsodbo, koliko smo skušali pregnati vsakako kvarno apatijo v delovanju za našo ljubljeno domovino, kako smo vedno le blagost narodovo pred očmi imeli, brez vseh oziror na osebnosti po dobrem prepričanju za pravo spoznano pot kazaje.

In ker nas upanje navdaja, da nam bode v tem vsak za Slovenijo vnet domoljub pritegnil, za tega delj mislimo, da je vsak čast. naročnik in podpornik našega lista, podpornik slovenske reči, ne posebej „Slov. Naroda“.

Nismo namreč lista v življenje spravili z družim namenom, kakor da služi domovinskim koristim in naši narodnosti, kateri od vseh krajev nevarnosti žugajo, ako se narod ob pravem času ne zdrami in navduši, da se jim lahko pripravljen in ene misli v bran postavi. Nismo lista ustanovili iz dobičkarije, temveč, lastništvo se ni nikacih žrtve strahilo, ter s svojimi novci in trudom, kar je moglo storilo za materijalno podlogo ter za dušerno delovanje.

Prizadevali si bomo tudi v prihodnjem letu skrbeti, da bomo z dobrimi dopisi iz raznih krajev Slovenije in znamenitih mest (Dunaja, Prage, Zagreba, dalje iz Ljubljane, Gorice, Celovca itd.) o znamenitih političnih dogodjajih in s sporočili slovenskega gibanja se dostajajočih zadostili vsem pravičnim tirjatvam č. gg. naročnikov. Ravno tako nam bo skrb v vsakem listu v uvodnih člankih razpravljati posebno slovenske zadeve in kolikor mogoče širiti ljubezen za domačo reč. „Listek“ pak bode prinašal raznovrstnega berila za zabavo in poduk; delati bomo po močosti, da se število delavcev tudi za ta predel pomnoži. Kmalu za po novem letu nam je obljubljena za listek večja izvirna slov. ponest.

V odvažnem postopanju „Slov. Nar.“ v branitvi slovenske narodnosti žalibog hoče g. državni pravnik, ostro tiskovno postavo

v roci, nahajati nekatere pregrehe. Da si še ne obupamo, da bodo neodvisni c. k. sodniki drugače mislili, moramo tu č. gg. naročnikom zagotoviti, da te pravde ne bodo imele nikacega upliva na obstanek lista, da se jim torej njegove nagle smrti ni bati.

Ako se število naročnikov toliko pomnoži, da bode mogel list brez velike izgube vsak dan izhajati, spremenili ga bomo v dnevnik.

Naročnina ostane stara, kakor je na glavi lista brati, in sicer po pošti za vse leto . . . 10 gl.

za pol leta . . . 5 „

za četrt leta . . . 2 gl. 60 kr.

Program, ktereja se je in se bode „Slov. Narod“ vedno držal, je:

Vse za domovino Slovenijo!

Rusija in vzhodno vprašanje.

O nobeni evropski državi niso misli tako različne in zmedene, kakor o največi, o slovanski Rusiji namreč. In za slovenski list je zelo težko o tem govoriti; težko in nevarno že rusko ime imenovati, kajti germansko časopisje, ki je kakor smo z Mazzinijem že v zadnji povedali, iznašlo slavnato strašilo panslavizma, pred katerim se trikrat prekriža, ter iz največega verskega radikalizma postane naenkrat trdo katoliško, to časopisje je vedelo mnogo strahu v zajetje duše naših filistrov vgnati. Svet se čudno menjava. Dežmanovemu pre-predetu na primer, ni bilo večega strahu, kakor turško ime. Mlademu Dežmanu in mlademu Blagotinšku pak je Turek dober krščansk prijatelj, Rus, ta pa . . . tega tudi Tagblatt obesi Slovincem v grozo in strah in „ozdravljenje“ od sanj, ki se nam ne sanjajo. Težko je Slovanom o Slovanih govoriti, kajti v kakem škofovskem poslopji bo možiček skrivnostno pokimal: „russische rubeln“ in kacega dunajskega lista vohunski korespondent bode v svojem ljubljanskem stanovanju pod streho znašel, da vse „miglja“ ruskih ogleduhov po Slovenskem, ki kakor Antikrist sipljejo zlate rubeljne, ter da „Slov. Nar.“ tudi miglja z njimi, ker piše o Rusih. — Vendar vsem tem grozovitostim hočemo v oči pogledati brez strahu.

Že v enem zadnjih listov smo bili kratko spregovorili o vzhodnem vprašanju. Djali smo, da če tudi zapadnim vlastim srečno izpod rok pojde, z raznimi diplomatičnimi copernijami zagovoriti konečno vesoljno spremembo na vzhodu in njen neodvnljivi vpliv na drugi svet, za vselej ustaviti se stvar ne da. Ne da se pa ustaviti, ker od nekdanj pravilno narašča in napreduje. In če se Rusija druži onim velevladim, ktere so si naložile, Grke pogovoriti in odsvetovati jim, da ne začenejo boja (v katerem to se ve da ne bodo sami Turkom nasproti): s tem še turško-evropski časopisi ne sodijo, da se je Rusija svoji stari politiki odpovedala. Razlagajo to ravnanje le s tem, da se ruskim diplomatom čas še ne zdi popolnoma ugoden.

Po mnenji več veljavnih politikov bode turško vprašanje rešeno posredno iz Evrope, namreč prek Azije. Kakor so Turki iz svojih azijskih pustin prodrli, da bi napredku sovražen polumesec zasadili na tistem mestu,

Listek.

Narodopisne slike iz našega naroda.

I. Ljubezen.

(Konec).

Porta na glavi je znamenje devištva. Ktera je devištvo zaigrala, ne sme več „džundž-partice“ nositi. Deklica ljubčka, kader pride k njej v vas, počasti s prhkimi pogačami in z rmenim viucem, ter mu noge opere. Pri tej priložnosti naj omenim: v gornji vojniški krajini, in morebiti še tudi drugod, je še denes ta navada, da če je gost v hiši, mu „mlada“ t. j. naj mlajša sneha na večer, predno gre spat, z mlačno vodo noge opere.

Do zdaj smo ljubico opisali. Dajmo, da vidimo tudi kakšen je ljubček, — v narodnih pesmih tudi sploh fantič.

Pri nemških minnedihterjih je ljubček že ves srečen, če le hram svoje drage od daleč zagleda; celo pa, če vidi ob nočni uri se luč iz okna svetiti, kajti domišljuje si, da poleg nje draga na kolovratu prejo prede. Če pa čuje njeno oblesko šumeti, zamaknen je celo. Več si pa ne upa od nje zahtevati kakor milostljive dovolje, da sme rob njenega krila poljubiti. Naš ljubček, kakor ga narodne pesmi slikajo, ni tak tolkec. Pa ne, da bi zato na nasprotno stran premahnil, da bi bil tako drzen in frivolon in prostopašen, kakoršnega nam romanski trubaduri predstavljajo. On drži sredo med germanskim tolckem in romanskim prostopašnežem. Rekel bi, (dasiravno se kteremu ta izraz ne bo prikupil) da je prav praktičen; sicer je malo neokreten, robust in težko-mahoven, pa zato tudi skozi in skozi naraven. Sentimentalnosti, te dušne bolezni, ne naideš ne trohice na njem. Narodna pesem pravi, da je lep kakor „nageljnov“ cvet, da ima kuštrave lase in svitle oči. On nosi pisan „lajbeč“, v žepu pa robec, ki mu ga je ljubica dala in robila. Za klobukom ima „pušeljce“ ali pa še raje vejico rožmarina. Koder hodi, žvižga in poje. Za-nj je deklica tičica, ki ima rdeča ličica. Kader si ljubico izbira pravi:

Dekle napajal bom,
K seb' jo privajal bom.

Po vsej Sloveniji je navada, da posebno ob nedeljah popoldne fantje vsak s svojo deklico v krčmo gredo, ter jo z vinom napajajo. „Vsak ima svojo kupico“, vsak ima svojo ljubico“. „Sedi se kraj mene, da mi lice ne ovene!“ Tako sem čul dekleta štimanega fanta k sebi vabiti. Naš fant hoče veselo ljubico imeti:

Eno ljubco sem dobil,
Pa vesela nič ni,
En pušeljce m' je dala
Pa nič ne diši.

Kader je zelo zaljubljen, tako-le po ljubici kopni:

Da bi tvoje črne oči	Mene objemale
Za menoj gledale,	Da bi tvoja sladka usta
Da bi tvoje bele roke	Mene kuševale!

V prejšnjih časih si je moral fant, kakor bibliški patriarhi, svojo deklico prisluziti, ena pesem namreč pravi:

Tri leta sem služil,
Tri leta še bom,
Pa če mi dekle ne daste,
Več služil ne bom.

Naš fant ne gleda tolikanj na bogato doto, kolkanj na ostro roko in na pošteno srce:

Jaz nočem bogate
Da s' žlahta me sil',
Da bo štela men' zlate
Pri vsakem kosil'.

Radoveden, kak konec bo njegova ljubica imela, gre v zelen gozd drobno ptičico vprašat. Ker ima s svojo ljubico poštene namene, pravi:

V sredi vasi
Ena rož'ca cveti,
Pa dolgo ne bo,
Da vtrgana bo.

Če se hoče fant svoji deklici prav prikupiti, jej mora „semnja“ kupiti, ki je večidel svilnat robec „drage farbe“, včasih pa tudi leskeč zlat ali srebrn prstan, ki pa mora imeti rdeče oko. Če fantje po noči k dekletom zahajajo, ter se z njim pod oknom razgovarjajo, se to pravi, da gredo

kjer je križ s svojo človečansko in božjo idejo stoletja svetil se in žarke novodobne kulture razpošiljal na vse strani; tako jim pride tudi poguba od strani njihovega prihoda. In če žuga Turčiji razpad — razen iz nezadovoljnosti in iz hrepenenja po neodvisnosti od mohamedanskega polumeseca krščanskih slovanskih in drugih narodov v Turčiji in okolo nje. — kar se zunaj njegaj elementa tiče najprvo od Rusije: vidimo, da se poslednja država z neumorno doslednostjo drži te misli, ter vedno globokeje in globokeje v srce Azije prodira. In kakor je iz Azije v Evropo prišel prvi začetek kulture, da se je tu krasno razvil, vrača se moč iz Evrope v Azijo nazaj, da pridero po ovinku od tam nove svetovne premembe, katerih velikost se denes premeriti in preračunati ne dá.

Začetek je Rusija storila s Petrom Velikim, ki je kraj ob kaspičnem morji v posest vzel l. 1723. Carja Petra politiki so vsi nasledniki v ruski politiki ostali ter z redko doslednostjo hodili po potu, na katerem je velik, do zdaj še ne določljiv namen doseči. Pet let pozneje je Katarina I. sklenila kupčijsko pogodbo s Kino, kar je Rusom ne samo v kupčijskem oziru odprlo pot v sredino Azije. Denes je kaspično morje v ruskih rokah. Kirgizi so se podvrgli, aralsko jezero nosi rusovske ladije in Amu in Sir-derja, poglavne njegove pritoke reke so vodne ceste ruskim parobrodom. Denes je v ruskem oblasti najvažnejše azijsko kupčijsko mesto Taškend s svojimi 100.000 prebivalci, kateri so se slovesno Rusom vdali; Samarkand in Buharija, zibel in središče mohamedanstva, izgubila je svojo azijsko vladu, katero so Rusi posedli, in kar je najvažnejše: Afgani, sosedje britanske Indije, Rusom roko podajajo; in tako stoji Rusi kakor na pol gospodarji Azije pred durmi Indije, kakor dediči angležke in drugo-evropske kupčije, ter angležkega bogatstva. Britanci, kateri vsemu temu ne morejo kaj, gledajo z zavidom in strahom to napredovanje ter se za svojo prihodnost tolažijo s svojo omiko in svetovno kulturo, ki stoji ruskemu barbarizmu nasproti, kateri hoče le ogromno telo brez duše, brez civilizacije, torej mora razpasti. Kolike vrednosti je ta tolažba, koliko velja večer račun na pridigovanje ruske nekulturnosti, to bo pač učila le prihodnost. Ako pa razgledamo že denes dejanske reči, lahko rečemo, da si marsikateri politiki in diplomati vežejo oči, da bi razmere svojega nasprotnika tako videli, kakor bi jih radi imeli. Zakrivajo si, da v Rusiji izobraženje poslednji čas hitreje napreduje, kakor je napredovalo drugod; zakrivajo si, da tam vlada iz svoje začetnosti množi šole, da je iz svoje volje ustvarila prost kmetovski stan; da so se v službi napredka in omike našli v enem stoletju najboljšim možem drugih narodov ravnopravni umetniki in učenjaki; da se hladi, računec, preudaren, in premisleč duh tega slovanskega naroda izvrstno odlikuje od omahljive, zdaj tukaj zdaj tam tipajoče politike marsikterega drugega naroda. Namestu da bi vse to premislili in preudarili, Angleži in drugi rajše številijo koliko se na Ruskem žganja spiše, kakor da bi hoteli preračunati, kedaj bo ta mlad narod, ki jim ni po volji in se ga boje, umrl na kacem „delirium tremes“ ali vsaj od pijanosti zaspal v dozdanji občeslovanski spanec. Če vse to zberemo, razvidno je, da tisti prav sodijo, ki za rusko zdanje postopanje, to je, odsvetovanje grški državi, naj s prezgodnjo odvažnostjo ne podre dozdanjih mirnih razmer, iščejo razlogov samo v nedozrelosti pripomočkov, katere misli Rusija za velik namen rabiti.

Istina je, da predno ti pripomočki dozore, predno se Rusija v Aziji in doma bolj utrdi, zgrade se lahko velike premembe. Ena teh prememb želimo posebno in moramo Slovanje želeiti: da bi se Avstrija vrnila zastran vzhodnega vprašanja k tisti pravi in večini avstrijskih narodov povoljni politiki, katero je imela, ko je bila mogočnejša kot denes, ko je celo naš miroljubni slovanski narod tako vzhodno politiko po svoje odobral, za premagovalca (ne prijatelja) Turkov, Lavdona, slavil v narodni pesmi:

Oj stojaj stojaj Beligrad,
Pod gradom teči rdeča kri itd.

k dekletom v vas, ali z eno besedo, da vasujejo; stari tako občenje s fanti pa imenujejo fantovanje. Nemec pravi: fensterln. Vasovalskih narodnih pesmi imamo precej. V narodnih pesmih iz Ziljske doline na Koroškem in iz Malega Štajerja pride vasovalc tudi jahajoč. Kader bije polnoči, se bojé vsako dekletko prebudi. Naj raje gredo fantje v vas ob pomladanskih mesečnih nočeh. Fantje ene vasi hudo nad tem čujejo, da jim od inod kdo v vas ne zahaja. In ravno pri vasovanju se naj huji boji in pretepi med fanti vnemajo, posebno, če jih gre cela tropa vasovat. Če enega samega pri vasovanju zasačijo, ga ne stepejo, kajti to ne bi bilo vitežki, ampak ostrizejo ga in v kakšni mlaki skopljejo. Sledeče vrstice nam predstavljajo en tak prizor:

Deklico jaz imam,	V mlako me vlečejo,
Nimam nikdar jo sam,	Klobuk mi jemljejo,
Drugi k nji hodijo,	Mlako zajemljejo
Mene proč gonijo,	Črevlje mi z'zuvaajo
Sukno mi slečejo,	V mlako me suvaajo itd.

Vasovalc ako n. pr. deklici prigovarja in hoče njeno usmiljenje obuditi:

Lehkoč je tebi v postlji ležati,
Težko je meni pod okencem stati
Zunaj veter mrzlo veje
Tebe noter odeja greje.

Ljubici bolj všeči, da pride ljubček sam k njej v vas, nego da pride z drugimi:

Če prideš le sam
Tačas je rada imam
Če vas pride pa več
Pa vsi pojdeto preč.

Kader se pripeti, da ljubček in ljubica za eno umrjeta, nju ali skupaj, ali pa vsakega na drugo stran cerkve pokopljejo. Iz ljubčkovega groba zraste rdeča gartoža, iz ljubičinega pa bela lilija. Gartoža in lilija raseja do nad cerkvene strehe, tam se zedinita, in tako zedinjeni raseta gor v sveto nebo.

V Zagrebu. —p.

Brambovska postava.

(Dalje.)

§. 35. Vsak novaški dolžnosti podvrženi ima na svoje stroške priti k žrebanju in novačenju. Brezpremožne mora srenja podpirati, ktera mora plačati tudi stroške za pot srenjskega župana in onega, ki novake službeno spremlja.

Onim, ki se morajo drugič preiskovati in njihovim spremljevalcem plača država stroške za pot.

Vsi drugi stroški se imajo poravnati po načelih za službovanje dotičnega urada.

§. 36. Vojaki rezervisti imajo dolžnost vdeležiti se za časa svoje službe v rezervi treh vaj v orožji. Vaje smejo vsakokrat največ 4 tedne trpeti.

Vsako klicanje k dejanskemu službovanju (§. 10) šteje za eno vajo. Razen tega se imajo vsako leto po dokončani žetvi vsi oni vojaki rezervisti, ki niso k vajam v orožji pozvani, sklicati v kontrolske zборе; tak zbor ne sme dalje trpeti kakor en dan.

Vaje v orožji in kontrolske zборе deželne brambe vreduje postava za deželno brambo.

§. 37. Vsakemu, ki je postavno redovno službo v stoječi ali pomorski vojski dejansko dokončal, katerega bi pa bilo koristno še dalje v službi pridržati, je dovoljeno, da sme dejansko službovanje od leta do leta prostovoljno nadaljevati, namesto da bi prestopil v reservo. Dovoljeno je takemu tudi še dalje služiti, kakor bi sicer trajala njegova služba v rezervi.

Kako se bo materijalno stanje zboljšalo nižim častnikom, ki tako in s temi pogoji dalje služijo, določili bodo posebni predpisi.

Ta določila imajo veljavo tudi za nižje častnike, ki dejansko služijo pri deželno-brambovskih četah ali oddelkih in pa tudi za deželne brambovce.

§. 38. Niži častniki, ki so 12 let — med temi najmanj 8 let kot niži častniki — služili v stoječi, pomorski vojski ali pri četah ali oddelkih deželne brambe, dobivajo s tem pravico, da se jim podelé javne službe, ali pa službe pri podpiranih železničnih, parobrodskih in drugih početjih.

To določilo se bo v posamezni postavi natančneje razpeljalo.

§. 39. Konec vsacega leta se ima redno predstavljati iz redovne službe v reservo in iz rezerve v deželno brambo, ako je za ktereга pretekli čas, ki je odločen za službovanje v tem ali onem vojnem razredu; pri tem predstavljanji ostane vsakemu njegova šarža. V vojnem slučaju se prične to predstavljanje oziroma izpuščanje iz službe še le po zaukazu cesarjevem.

Kedar se kdo prestavi ali izpusti, dobi izpričevalno pismo; ko bi se komu to pismo ne izročilo o pravem času, ne izvira iz te zamude nikakoršna dolžnost, da bi moral dotični služiti čez postavni čas.

§. 40. Pred dokončano službinsko dolžnostjo se sme kdo le izpustiti,

- če je bilo uvrščenje nepostavno;
- če bi kdo izgubil sposobnost za službo, in bi se ne dal več ozdraviti;
- če stopi vojak v katero v §. 17. št. 1, 2, 3 omenjenih razmerij; potem se sme izpustiti;
- v mirnih časih oni kot nadomestivni vojak z največo številko najvišega letnega razreda (§. 33) uvrščeni, ako do konca novaškega leta kateri prednikov vstopi v stoječo ali pomorsko vojsko. Služba, kar jo je nadomestivni vojak opravil, dene se mu v račun.

Pod c) imenovani prestopijo, ako stojé v tretjem ali višem letnem razredu, pod d) imenovani pa tekoj v nadomestivno reservo.

§. 41. V slučajih a) in b) (§. 40) če je namreč v slučajih b) dokazano, da je bil dotični že pred svojim uvrščenjem nesposoben, se morajo oni, ki so izstopili, pri prihodnjem rednem novačenju nadomestiti.

Kdor se je oškodoval s tem, da se je proti postavi uvrstil, a ni sam tega nič kriv, ima pravico tirjati, da mu škoda povrne, kdor jo je zakrivil.

V vseh drugih slučajih, ko se kdo izpusti iz službe, ne tirja se nikakoršno nadomeščevanje.

(Dalj. pr.)

Državni proračun za 1869.

(Konec.)

VIII. Finančno ministerstvo.

E. 1. Državna posestva.

Dohodki	3,776.716 gl.
Stroški	2,985.259 "

2. Fiskalnosti in pripadnosti.

Stroški	137.995 "
-------------------	-----------

F. Državne fabrike.

Dohodki	1,486.700 "
Stroški	1,300.871 "

G. Denarstvo.

Dohodki	178.326 "
Stroški	169.937 "

H. Rudarstvo.

Dohodki	9087.200 "
Stroški	8303.454 "

I. Subvencije in dotacije.

Stroški	6,818.322 "
Dohodki	1,634.167 "

K. Splošna pokojnina civilne uprave.

Ministersko svetovalstvo	6.405 "
Ministerstvo notrajno	2,385.771 "
„ za deželno brambo	494.882 "
„ prosvete in poduka	53.919 "
„ finančno	4,390.885 "

Ministerstvo kupčije	310.099 gl.
" kmetijsko	35.723 "
" pravosodja	1.591.544 "
Protipazni uradi	446.174 "
Vkup	9.715.393 gl.
Izvanredni stroški za uradnike razpuščenega državnega svetovlastva	12.657 "
IX. Kupčijsko ministerstvo.	
A. Prave državne potrebščine.	
Osrednje vodstvo	445.320 "
Zdravniška služba v lukah in na morji	2.433.000 "
Vzhodno-azijska ekspedcija	123.000 "
B. Opravniški stroški.	
Pošta	8.380.100 "
Telegrafija	2.452.000 "
Vsega vkup	13.833.520 gl.
XIII. Državni dolg (70%)	
A. Obresti državnega dolga.	
Potroški za obresti	78.395.286 "
(Med tem v srebru 32.841.342 gl.)	
B. Izplačevanje dolga.	
Potroški	11.946.452 "
(Med tem v srebru 163.611 gl.)	
XIV. Stroški za upraviteljstvo drž. dolga	1.715.000 "
XV. Doneski za skupne zadeve	64.428.213 "

Dopisi.

Iz Ljubljane 23. dec. —r— [Izv. dop.] Kakor je zaljubljen starček strašno smešna podoba, tako so se tudi naši birokratje in odpadniki s svojim posiljenim navduševanjem pri banketu smešili. Visokoleteče fraze, to-asti na bergljah, z vinom podprt „viharen“ entuziazem, bengaličen ogenj med štirimi stenami in kar se je dalo še posiliti, vse je bobnelo, da bi se vendar svet prepričal, kako vesela, srečna in blažena je kransko-slovenska dežela. Po drugih mestih, na Dunaji, v Gradci itd. so se vendar strezovali. Dunajski listi vidijo sami, da se nima prav za prav nihče vzroka veseliti in praznovati ustave, ki je pokazala toliko pomanjkljivosti, ki narodnim vprašanjem nasproti še gotovo ni, da bi nespremenjena ostala. Vse to pa ljubljanske uradnike, kakor so Uranitsch, Ertl, učitelj Pirker, prof. Perger itd. ne zadržuje toastirati. In ljubi Dežman, prijatelj Slovencev, je zopet svojo „proteusnatur“ malo odgrnil ter v „kranskem“ jeziku napil Kranjski deželi. Radoveden sem, kako ga je prusofilni prof. Heinrich, njegov prijatelj strahovito kaznovalno gledal, ko je v Germaniji posvečeni sobani na strelišči zaslišal njemu zoperne glasove „aus diesem schweineland Krain“. Pesnik Auersperg pak je vse nemškutarstvo v Ljubljani štempljal za mučenike, kajti pisal jim je velemogočno: „harret aus!“ In druga „proteusnatura“ po duhu in značaji Dežmanov brat g. Klun je telegrafoval nekaj o „luči“ in „svobodi“ in „hoch den verfassungstreuen kämpfern“. Revček, ta Klun. „Bojevalce“ jih imenuje. „Se schlimmer! gängens, gängens!“ bi mu rekla dunajska lepota. Zakaj jih po pravem imenu ne imenuje, ki jih vendar pozna od svoje volitve sem; pozna jih, kajti zvit gospod je in premeten kakor lesjak. Za „luč in svobodo“, pravi da se bori, — pravi — dá!

Do polnoči so banketirali in ustavo in Avstrijo so pomagali rešiti. In ko so o polnoči razkropili se, pravijo da je mesečni rožiček poredno smijal se Dežmanu, ki je domu koračil, Dežman pa mesečnemu rožičku. In ko se je potem doma v Blatni vasi v odejo zavijal, zasmijal se je prav ljubeznjivo in roke mencial, rekoč: „Pa sem spet eno dal Slovencem s kolom po glavi“. Dolgo je potem premišljal na uvodnem članku, ki bo kmalu v „Tagblatt-u“ na dan prišel, to se ve da liberalen. Pravijo da bo obrnen proti „Danici“, in bo imel radikalen in fraj-religiozen napis „Sv. Janeza špeh“.

Planina, 20. dec. [Izv. dop.] Ni davno, ko sem čital v Vašem listu dopis iz Planine, v katerem pa ni bilo govorjenje o Planinskem trgu, marveč o razmerah slovenščine pri Planinskih gospodkah. Tudi jaz moram pritrditi, da bi se pri naših gospodkah moglo lahko več v domačem jeziku pisati kakor se piše. Kje je treba vzrokov iskati, ne bodem razlagal, vsak sam dobro vé, da je §. 19 decemberske ustave podoben lepemu grozdu — na steno namalanemu. Kdaj se bodo našemu jeziku na vse stečaje vrata v pisarnice odprla, kdo to vé? — Dozdeva se mi, da bo treba silnega navala, da skoz vrata proderemo, ktera še vedno neprijazna roka pripira. — Moj namen vendar ni, o tej zadevi obsirneje govoriti, jaz se raji podam ven iz oske Planinske doline, in sicer na Planinsko goro. Kje pa je Planinska gora? — Nad Planino, in sicer prec nad novo cesto, ktera pelje skoz Planino čez gozd v Postojno.

Pot na Planinsko goro je še precej dobra, samo da je z ostrim kamenjem posuta, treba je debelih podplato. Kdor ima nekaj ur časa v Planini se ustavi, ter ima tudi zdrave noge in nepohabljen pluća, naj se potruži na Planinsko goro, gotovo se ne bode kesal, to se ve, da mora vreme ugodno biti, da pogleda ne zapira oblačno nebo. V 1 uri lahko dosepeš na vrhunec gore, na katerem je postavljeno žolnirsko znamenje. Iz tega vrhunca se Ti kaže zanimivo cirkniško jezero v podnožji mogočnega Javornika; na drugi strani jezera vidiš širokočelo Slivnico, kamor so nekdanj hodile ali jahale na starih metlah in burkljah družice peklenškega gospodvalca — sredoveke čarobnice. V podnožji Slivnice je razporežen trg Cirknica. Od Cirknice nazaj proti Planini je Rakek s železnično postajo. V podnožji Planinske gore, iznad ktere si svet ogleduješ, je Planinska dolina, skoz ktero se Unca vije. Kaj lepo se vidi tudi cesta iz Planine čez gojzd v Postojno; Postojna se pa vendar ne vidi, ker je pod postojnskem hribom skrita, na katerem se vidijo razvaline starega grada. Krasen je pogled naprej

čez Postojno, tudi Učka (monte maggiore) se vidi. Nanos s svojem širokem čelom Ti pa zakriva pogled v lepo Ipavsko dolino. — Obrni se, kakor bi Ti kdo komandiral; „rekts um“ pa gledaš proti Ljubljani, vendar Ljubljane ne moreš viditi, pravijo pa, da se ljubljanski grad vidi, če je nebo dosti čisto, in če nisi kratkoviden. Vidiš pa vse velikane kranskih gor, Triglava, Grintovca itd. itd. Teško zapustiš planinsko goro, tako krasen pogled se Tvojemu zraku pomuja. Planinska gora res zaslužuje, da bi jo obiskal vsak, komur je mar za krasni pogled po Notranjskem.

Iz Celja 21. dec. [Izv. dop.] Prva letošnja beseda, ktero smo včeraj v čitalnici imeli, bila je prav vesela in lepa. Igrali so „Strup“; naloge so bile sploh med same izvrstne moči razdeljene. Mlajša gospodičina Kočevarjeva, ktera jo včeraj prvokrat na glediščni oder stopila, se je tako domača čutila, in tako sposobnost razodela, da smemo čitalnici za to novo moč le čestitati.

Sicer se temu ne smemo posebno čuditi, če pomislimo, da ima tako umetno izobraženo sestro, kakor je gospodičina Fanika za svojo učiteljico, s ktero se naša čitalnica ponašati sme. Veselo je slišati, kako njima lepo in gladko slovenski jezik teče. Gg. Jeretin in Kapus, ktera sta nam kakor najvrlejšje moške moči dramatičnega dela naše čitalnice že od prej dobro znana, sta svoje naloge s tistim trudom, in z navado pravilno razumljivostjo dovršila, ktero smo že prejšnje čase kakor pri izurjenima igralcema hvaliti priliko imeli. Ravno tako je gospa Kapusova, ktera nam je tudi že od pred v dobrem spominu, svojo rolo popolnoma izvršila. Naravno igrana prostost, „perice“, kmečkega slovenskega dekleta, je vsem dopala. Akoravno je tudi nemški Casino ta večer glasbeno besedo napravil, se je vendar čitalnica tako napolnila, da je prostora zmanjkalo; in če se čitalnična družba malo pomeša, bodo naše veselice v vsacem obziru dovršene. Po dokončani igri je novo pevsko društvo množino lepih pesem zapelo, kar je s občno pohvalo sprejeto bilo. Družba se je daleč v noč celo zadovoljna razšla. — Omeniti še moram, da nas je prvokrat okrajni poglayar, g. Wrtič s svojo nazočnostjo počastil. Ravno še mi v glavo pade, da nas v kratkem g. Schmid, okrajni svetovalec, hud nemškutar, in krušni oče „Tagblatta“ zapusti, ker je v Ljubljano za deželnega svetovalca imenovan. Naj nas Ljubljančanje ne pomilujejo za to izgubo!

Iz Prage, 18. dec. [Izv. dop.] — Volitve za mestni odbor so, kakor Vam znano, končane, akoravno je uboga zlata Praga stokala pod težkim bremenom izjemnega stana, kateri je imel menj upliva na naše volilce, nego si je mislil g. Koller in z njim vred ne le nemška kazina, ampak tudi narodna stranka. Da se je bala narodna stranka naša, kaže da je prosilo mestno svetovalstvo pred volitvami pri deželni vladi, da bi se volitve za toliko časa preložile, dokler bi imel trajati izjemni stan. Ali svetovalstvo je mislilo in — Koller obrnil. Volitve so se morale rešiti 14. t. m. Gotovo je mislil g. Koller, da volilci ne bodo zvesti ostali svoji nalogi in svojemu narodu, ali zdaj je pa Koller mislil, volilci pa obrnili. Koliko upanja so imeli „kazinoriterji“, temu je dokaz njih predrznost v agitacijah, ki je izhajala z predrznega zaupanja na — milost izjemnega stana. Predržno zaupanje se jim je takrat hudo kaznovalo. Vse so poskušali, še goljufija tem kulturo-noscem ni bila preostudna, pa vse zastoj. Narodna večina je, kakor mora biti, zmagala. V vseh volinih redih razen v drugem na Starem mestu in na Mali strani so zmagali narodnjaki, in skoraj povsod z veliko večino. Da v teh dveh redih ni bilo mogoče zmagati, je očitno, ker je več kot polovica volilcev uradnikov, kteri morajo, se vé da tako plesati, kakor jim žvižga Koller. — Kmalu bi bil pozabil: Tudi v židovskem mestu so zmagali Nemci, ker za tam ni kandidiral nobeden narodnjak.

Z med 31 voljenih je 23 narodnih in 8 nasprotnikov. Zmaga torej lepa. Vendar pa trdijo nasprotni organi, da so zadovoljni z izidom volitev. Tudi Schillerovemu pogorelcu je ostala „sladka tolažba“, da mu je vsaj nekaj ostalo

Politični razgled.

O poljskem porazumljenji so razglasili zdaj državni poslanci Groholski, Ziemalkowski in Ziblikiewicz tole pismo: „Časnikarska novica, da nam je minister notrajnih zadev pri zadnjem razgovoru gledé resolucij gališkega zbora rekel: „da bo on za svojo osebo vse storil, da se ustreže željam izrečenim v resoluciji“ — ima zmoto za podlago, ker nam minister kaj takega ni obetal. Ravno tako je neresnično, da bi bilo poljsko shodišče šest svojih udov odločilo, ki bi morali na Dunaji ostati, da bi se nadalje o porazumljenji razgovarjali. Poljsko shodišče ni nobenega svojih udov k temu odločilo in sploh nič določilo v zadevah daljih dogovorov.

Dunajski listi niso 21. decembra delali posebnih ovacij. „N. fr. P.“ pravi v svojem večernem listu: denašnjega dne ne moremo zapisati, da ne bi vsaj z eno besedo omenili, da je denes obletnica dokončane ustavne re-visije. Brez svečanosti bo ta dan pretekel, k večemu da bodo nekteri časnikarji, ki ravno nimajo družega zanimljivega kaj povedati, v njegovo posvečevanje kako poročilo o spravi na semenj prinesli, bodi si o česki, ali gališki; seveda le zato, da vse to jutri zopet prekliečajo. V svojem listu 22. decembra pa prav po „Figarovo“ piše: Ustava je to leto pretrpela, in mi smo ustavo pretrpeli; to je sicer skromna, a vendar neovrgljiva zasluga, ktera se mora popravljeni ustavi priznati. — Naši nali nemški listi po provin-cijah pa so vpili, da je bilo joj. Mlado kuže tudi na mesec laja.

Začasna vlada srbska je odprla 20. t. m. v Belemgradu ustavni odbor s prestolnim govorom, v katerem se povdarja potreba ustavne vlade, ugodnost sisteme dveh zbornice (gospoke in poslanske), odgovornost ministerv in svoboda tiska. Prestolni govor naglašava vrhovno pravo narodne skupščine, da si izbira vladajočo rodovino, da imenuje vlado, in da vreduje pravo prestolnega nasledstva v onem slučaju, ko bi sedanji knjez brez dednikov umrl.

Beligrški ustavni odbor je z 71 izmed 72 glasov sklenil, da

je potreba v srbski državi reform. Praška „Corresp.“ prav osodepolno opisuje Srbijo in pravi med drugim: Mi vemo, da je srbska vlada jasno in glasno objavila, da si šteje med svoje domorodne dolžnosti izvršiti politični program knjeza Mihajla, a vidimo, da je ta vlada Srbijo v malo mesecih od politične veljavnosti spravilo na politično ničivost. Vemo, da se je pred nekaterimi dnevi sešel v Belemgradu mnogobrojen ustaven odbor, ki ima nalogo o vprašanji notrajnih reform posvetovalno besedovati in radi verujemo da se bo s tem dalo opravila ljudem, ki radi mnogo govoré, a ne umemo, da bi se s takimi stvarmi izvršil srbski poklic in program knjeza Mihajla, to tem manj umevamo v času, ko imamo morebiti boj med Turčijo in Grčijo pred duri, s kratka le to nam je jasno, da je Srbija nehala biti političen faktor, o katerem je mislila evropska diplomacija, da mora z njim računati in in da, se je spremenila v ničlo, na katero se opirati se nikomur potrebno ne zdi.

Iz Bukarešte se na Dunaj piše, da je romanska vlada orožje, kar ga je dobila čez Rusijo, razdelila med sosednje Jugoslovane. Bukareštinska „Terra“ piše: Mi smo porok, da že polovica pušek na igle, ki so se nam s preoblečenimi policijskimi prefekti čez Rusijo sem poslali, ni več v Romaniji, ker jih je naša vlada razdelila med sosednje Jugoslovane, ki bodo pač v kratkem imeli priliko pruske puške dobro rabiti.

Iz Italije se čuje o grozovitni nezadovoljnosti, ktero ljudstvo po vsej državi kaže zaradi tega, da jih bodo v Rimu zopet nekoliko usmrtili. Ljudstvo in javno mnenje se neki sploh in očitno povprašuje, ali ni nobenega sredstva ubraniti to usmrtenje. Levičnjaki italijanskega zbora zaradi tega tirjajo, naj vlada po svoje s tem odgovarja Rimu, da ne plačuje več obresti od onega rimskega dolga, kar ga njej pripada. Po najnovejših poročilih je papež zaukazal, da se imajo dotične pravde iznova pregledati. Italijanski kralj le bil poslal posebnega poslanca v Rim pomiloščenja obsojenega Ajanija in njegovih tovarišev prosit.

Iz Rima se pripoveduje, da g. Trauttmansdorf pri svetem očetu boje ne bo nič opravil. On je namreč tirjal, naj bi se nekateri konkordatovi člani, namreč oni o šoli in zakonu popravili in naj bi sv. oče opominjal škofo, da storé kar morejo, da veljavo zadobe nove verske postavé. A to se mu ni obljubilo, marveč zažugalo, da bo papež škofom veleval, naj protivi novim postavam.

Doseganji francoski minister zunajnih zadev marq. de Moustier je iz službe izpuščen; na njegovo mesto stopi Lavalette. Tudi 2 druga ministra sta šla. V Berlinu s to spremembo niso posebno zadovoljni.

Ministrska sprememba francoska prizadeva mnogo ugibanja. Vendar so si vsi francoski listi v tem edini, da pri osebni politiki cesarja Napoleona sprememba nima posebnega političnega pomena, k večjemu imajo novi ministri zunajno že kazati, na katero pot misli Napoleon svojo notrajno in zunajno politiko zasukati. V Italiji so po florentinskih listih z ministersko spremembo zadovoljni. O Lavaletu je znano, da ni prijatelj niti rimski kuriji, niti francoski posadi v papeževi državi. Rimski časniki se zopet s tem tolažijo, da ima francoski minister zunajnih zadev le depeše pisati a ničesar določevati, kar je zopet istina.

Na pol vladni list francoski „Opinione“ piše, da ste si Rusija in Prusija kar največ mogoče prizadevali ohraniti mir na vzhodu, da bi le Francija in Avstrija za ta trenotek ne imela nobenega povoda, lotiti se vojske. „Opin.“ pristavlja, da če bi se tudi dala vzhodna vojska začasno in za silo potolažiti, to vendar ne bi moglo braniti, da se v najbližjem času vname evropska vojska.

V Španiji so se pričele volitve za ustavodajni zbor. Poroča se, da se volitve skoraj povsod mirno in redno vršé.

Kakor se dunajskim listom poroča, nasvetovala je Rusija, naj bi se sklicala zaradi grško-turškega razdvoja konferencija onih vlasti, ki so podpisale pogodbo leta 1856. Francija tirja kongres.

Turško-grški razdvoj se vedno ni krenil na določivo pot. Francoskim listom je došel telegram: Porta je 14. t. m. dobila od svojega poslanca v Atenah brzojavno sporočilo, da je Grčija zavrgla tirjatve ultimata. Poslanec se hitro na pot pripravlja. Da bi se Grkom zljajšalo odpotovanje iz Turčije, dala jim je porta nekoliko ladij v porabo. Grški fregati, ki je hotela po poslanca v Carigrad, ni se dovolila pot čez Dardanele. 15. t. m. je izrekla grška vlada zastopnikom branilnih vlasti in pruskemu prav naravnost, da ni tirjala od Turčije odlašanja, da bi bilo to tudi odveč, kajti Grčija se ne bo vmaknila s svojega stališča. Najnovejši carigradski glasi se prav vojno glasé: Dve turški armadi 30.000 mož močni se bližati pod zapovedništvom Omer Paše po Epiru in Tesaliji grškim mejam. V Carigradu so ondašnji Grki v veliki zadregi, ker so jim deželo prepovedali, nekoliko jih je že na ladijah. Nevdeležene vlasti si le še obetajo, da se bo dal boj omejiti le na Turčijo in Grčijo in vbraniti svetoven požar. Iz Aten se ob enem poroča, da je odstopil minister Bulgaris in da je prevzel Komonduros vodstvo. Komonduros je Veliko-grk najčisteje baže in hud sovražnik Turkov; njegova politika bi bila vojska za vsako ceno, vojska brez vsega obzira. Po najnovejših vestih se vkljub vsemu pomirjačemu prizadevanji branilnih vlasti ni nič izboljšalo. Grška se ne poda in Turčija bo menda pogoje svojega ultimata hotela z oboroženo roko izvršiti. Sicer še ni nič slišati o postopanju Omer Paše, vendar je po sporočilih iz Carigrada turški admiral Hobbart Paša zaprl luko Sira. Važnej je glas, ki pripoveduje, da je Rusija grškim ladijam dovolila obešati rusko zastavo, kar bi prav jasno kazalo, da se je postavila Rusija Grčiji na stran proti Turčiji. Da Rusija ne hodi iste poti s zapadnimi vlastimi, kaže tudi to, da je tirjal knez Gorčakov od francoske vlade, naj opraviči svoje vedenje v Carigradu. Na dalje se poroča, da pripravljaja grški kralj manifest na vse vzhodne narode. Gledé avstrijske vlade se sicer trdi, da je dala svojemu zastopniku v Carigradu povelje, naj vse stori, kar zahtevajo avstrijske kupčijske koristi, vendar celo „N. f. Pr.“ potrjuje, da je avstrijski internuncij bar. Prokesch-Osten zapustil

Carigrad, da mu pa ui še imenovan naslednik in da se na to tudi nič ne misli, da je torej v tem prevažnem času avstrijsko zastopništvo v Carigradu izročeno ljudem druge ali tretje diplomatske vrste.

Razne stvari.

* (Ali je Ogerska domača ali tuja dežela?) Okrajna sodnija notrajnega mesta dunajskega je imela nedavno prav zanimljivo pravdo. Novi šalji list „der Floh“ je imel svojo prvo tiskovno pravdo; izdatelj tega lista, ki v Pešti izhaja, je napravil na Dunaji svojo prodajalnico, in je to s kratka oblastniji naznanil. Zato je imel hitro državnega pravnika za vratom, kateri je trdil, da je list, ki v Pešti izhaja, tuj list, da mora torej, ako hoče svoje številke na Dunaji prodajati, imeti za to posebno dovoljenje političnega deželnega predsednika. Ker pa tega dovoljenja ni imel, tožil je drž. pravnik administratorja tega lista prestopka po §. 23 tisk. post., in je tirjal, naj se obsodi na 100 gl. platéza in prepoved pograbljenega lista. Zagovornik je razlagal, da Ogerska ni tuja dežela, sodnik obtoženca ni krivega spoznal, državni pravdnik pak je oglašil pritožbo. Listkar nemškega časopisa pravi k temu: Ko bi to ne bilo prokleto žalostno, bilo bi srčno kratkočasno!

* (Srenjska volitev v št. Jurji) pri Celji se med srenjčani prav resno pripravlja in se prav temeljito pretresuje slabo gospodarjenje sedanjega odbora. To je prav veselo znamenje, da se pričinja naše slovensko ljudstvo tudi na tem polji gibati in za svoj lastni žep brigati. Dozdaj je pač v nekaterih krajih bila in je tudi še zdaj srenjska blagajnica mlečnata kranjica, kateri so srenjčani vedno in vedno krmico pokladali, kateri je pa često molzel le g. župan s svojimi botri, „švogri“ itd. odborniki. — Kakor čujemo, se je dosedanji šentjurski župan, ali kakor se sam v svojem oklicu mogočno imenuje „purgarmajster“, temu gibanju tako nesrečno nasproti postavil, da se bo imel bojé pred okrožno sodnijo celjsko zaradi žaljenega poštenja zagovarjati.

* (V Postonjski čitalnici) bo nedeljo 27. decembra. glediščna igra; igral se bo „Župan“. Ker bo samo družabnikom na prosto voljo dano plačati vstopnino ali ne, sicer pa se bo imela vstopnina 20 kr. odšteti, odbor vse prijatelje Slovenske Talije k tej veselici vljudno povabiti.

Ob enem daje odbor naznanje, da bo pravilni občni zbor čitalničnih društvenikov 31. decembra o 7 uri zvečer.

Tudi ta večer se bo napravila veselica, da se dostojno praznuje slovo nam Slovencem pomenljivega leta 1868!

Odbor.

* („Triglav) bo izhajal po novem letu dvakrat na teden.

* (Iz glavno deželne blagajnice kranjske) je zmanjkalo 11.000 gl. in je izginil blagajničar K.

* (Visok zločinec). Zadnje dni se je obravnavala pred deželno sodnijo dunajski pravda zaradi goljufije proti dvornemu svetovalcu Schwabu, ki je v svojih prejšnjih letih služil tudi v Celovci, Zagrebu in Ljubljani. Obtoženec je bil krivega spoznan in obsojen na 4 leta sedéza z enodnevni postéžem vsak teden.

* (Klagenf. Zeitg.) je pričela 21. decembra nabirati prostovoljne doneske na Koroškem, s kterimi se bodo dobri in lakko umljivi spisi o ustavi nakupili in potem razdelili med kmečko ljudstvo.

* (Kärntnerblatt) je naslov novega nemškega tednika, ki bo po novem letu pod vredništvom bogoslovskega profesorja g. Nemca izhajal v Celovcu. Njegov program je izražen v besedah: dokazati, da je kdo lahko ob enem najbolji katoličan in najliberalnejši mož.

* (Čudni svetniki.) G. Evg. Puffke, rojen Poljak, je svojo delavnost pri graškem „Volksblatt-u“ s tem pričel, da je brez vsake znanosti o Slovencih napisal 3 denuncijatorične članke proti „Slov. Narodu“. Zdaj se je mladi mož preselil k „Vaterland-u“. Tudi tu je njegovo prvo veliko delo zabavljiv članek proti „Slov. Narodu“. Peče ga posebno naš članek „Čudni svetniki“, kterega brez vsega razloga podtika g. dr. Vošnjaku. Da mu potolažimo njegovo razburkano vest, naj mu povemo, da je „Čudne svetnike“ pisal slovenski katoliški duhovnik, in da smo mi v članku le izpustili osebne napade proti g. Puffkeju. Kar se članka v „Vaterl.“ tiče, je sestavljen iz fraz, kakoršnih je bil g. Puffke že v „Volksblatt-u“ lepo gručo nakopičil in na novo kaže, da bi Nemci vseh barv vedno radi ostali le varuhi „nezrelih Slovencev“; kar več obetajo, je prazna fraza! V smeti z vašo frazo!

Listnica vredništva.

Gosp. dr. Iv. Buč. v Post.: Za čitalnična oznanila, ktera moremo uvrstiti med „Razne stvari“, ne jemljemo nobenega plačila. G. A. Z. vik. na Tom.: Prav radi bomo odprli naše prostora nasprotni kritiki, ktera pa mora biti pisana na podlagi kritikovane knjige; sedanjí spis, ki ima menda namen, rešiti čast „N. sv.“ pa se peča večidel le z osebo prvega kritika, a nikjer ne s knjigo, njenimi dozdavnimi prednostmi in lepotjami samimi. Kam bi prišli, ko bi hoteli svojim sodelavcem tako nedokazano „neumnost“ očitati? Ako nam hočete podati hvalačo kritiko, stoječo na umetnosti in estetični podlagi, bodete se prepričali, da nam je kakor povsodi, tako tudi tukaj le za stvar, a prav nič za osebo. Kakor pa se tudi odločite, to lahko trdimo, da g. J. J. nikakor ni imel namenov, ktere ste vi našli v njegovem spisu, in da bi bil — kakor ga poznamo — raje hvalil, kakor grajal, ko bi se mu bila stvar zdela hvale vredna.

Lepo ukoreninjenih

trsnih sadežev:

Malnika ali pošipona (Mosler) 7000

Črnina ali Vraneka (blaue Zimmttraube) 5000

oddam iz svoje trsnice (Rebenschule) in sicer: Malnika 1000 po 14 gold., Vraneka 1000 po 16 gold. v Pragerhof (železniško postajo južne železn.) postavljene.

Dr. J. Vošnjak,
v Slov. Bistrici.

Dunajska borza od 23. decembra.

5% metalike 58 fl. 65 kr.	Kreditne akcije 237 fl. 80 kr.
5% metalike z obresti v maji in nov. 59 fl. 50	London 119 fl. 60 kr.
5% narod. posojilo 64 fl. 10 kr.	Srebro 117 fl. 75 kr.
1860 drž. posojilo 90 fl. 20 kr.	Cekini 5 fl. 68 1/2 kr.
Akcie narod. banke 659 fl. — kr.	